Nr. 17

SJORS van de Rebellenclub

25 april 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

TITANIC

De ondergang van een oceaanreus
(blz. 8)

H.ROTGANS

Driehonderd prijzen

Bij het nieuwe, fleurige pakje dat een paar dagen na Pasen voor Sjors werd gebracht, werd tegelijkertijd een enorme kist op het hoofdkwartier van de Rebellenclub bezorgd. Er bleken eieren in te zitten, en het waren er zoveel dat er nu, vier weken na Pasen, nog aardig wat over zijn. Sjors stelt ze beschikbaar voor de trouwe lezers van zijn blad. Maar hij maakt er een wedstrijd van; hij heeft ze verstopt en hij heeft een grote hoeveelheid prijzen beschikbaar gesteld ter verloting onder hen, die alle eieren weten te vinden. Het gaat dus om het zoeken, niet om de eieren zelf; die kan Sjors trouwens moeilijk weggeven, want het zijn papieren eieren; eieren van woorden en letters. Ze zitten verborgen in het verhaaltje, waarvan wij hieronder het begin plaatsen.

In de woorden van dit verhaal komt een zeker aantal keren *ei* voor. Soms is het een heel ei, soms maar een half ei; dat wil zeggen, het ei kan gevonden worden in één woord, een andere keer zijn er twee woorden nodig om één keer *ei* te krijgen. In „trein" zit natuurlijk *ei*, maar in „prettige indruk" ook; want van de e van „prettige" en de i van „indruk" mag samen *ei* gemaakt worden. Zo zit er ook een ei in „arme dieren in de ijzige wind", want nu wordt het gevormd door de e van „de" en de i van „ijzige".

Nog een voorbeeld. „Reina en de Ierse gast vonden de kleine eieren in de ijskast". Daar zitten vijf eieren in, en wel verborgen in de schuingedrukte letters: R*ei*na en d*e I*erse gast vonden de kl*ei*ne *ei*eren in d*e i*jskast. Als er tussen de *e* en de *i* een punt staat, een komma of een ander leesteken, mag er toch een *ei* van gemaakt worden.

Zo moeilijk is onze eierenprijsvraag dus niet; het is alleen een kwestie van goed kijken en nauwkeurig lezen. Lees het verhaal desnoods twee of drie keer en tel alle eieren of ei's goed op.

Volgende week, in nummer 18 van ons blad, wordt het verhaal vervolgd; het slot komt in nummer 19. De prijsvraag duurt dus drie weken. Daarna kunnen jullie pas optellen, hoeveel ei's er in het geheel zijn. Dus, alle drie de nummers goed bewaren om alles nog eens goed na te kijken en op te tellen.

Onder hen die ons het goede aantal eieren opgeven worden driehonderd geldprijzen verloot. Namelijk:

VIJFTIG PRIJZEN VAN . . . . . F 25.-
HONDERD PRIJZEN VAN . . . . F 10.-
HONDERDVIJFTIG PRIJZEN VAN F 5.-

voor eieren zoeken

Sjors had liever andere prijzen beschikbaar gesteld. Voetballen bijvoorbeeld of een compleet badmintonspel of een meccanodoos of een tennisracket of noem maar op. Maar dat mag in Nederland niet. Want het zoeken naar de eieren van Sjors is een prijsvraag, en voor een prijsvraag mogen geen goederen als prijzen uitgeloofd worden, of die goederen nu auto's zijn, schilderijen of kleine poppetjes. De wet verbiedt dat, en Sjors moet zich natuurlijk aan de wet houden. Hij kan dus alleen geldprijzen uitloven.

Maar een geldprijs kan ook welkom zijn. Een van de prijswinnaars, die over enkele weken uit de bus komen, is misschien al een hele tijd aan het sparen voor een fiets; of hij heeft een aardig cadeautje op het oog voor de komende verjaardag van zijn vader of moeder; of hij wil misschien nieuwe voetbalschoenen kopen. Een extraatje komt dan goed van pas; het gaat op de spaarbank of in de spaarpot, daar is het goed bewaard totdat straks het geld voor het cadeautje of de voetbalschoenen bij elkaar is.

Voor onze lezers in België hebben wij een bijzondere regeling getroffen, welke op een losse bijlage in dit nummer van ons blad vermeld wordt.

IEDEREEN KAN AAN DE PRIJSVRAAG MEEDOEN

Nadat het slot van het eierenverhaal in nummer 19 is verschenen, tellen jullie alle eieren oftewel ei's van het *gehele* verhaal op en sturen de uitslag *op een briefkaart* naar de redactie. *Stuur vooral geen brieven. Briefkaarten* dus, en daar moet het volgende adres op staan: Redactie Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.

Verder in duidelijke letters: eigen naam, straat, huisnummer en woonplaats. En natuurlijk het aantal eieren. Indien bijvoorbeeld een van de inzenders denkt, dat in het gehele verhaal 251 keer *ei* voorkomt, dus dat er 251 eieren zijn, dan ziet de briefkaart er zo uit:

251 eieren

afz:
Ria Puzzelgraaf
Eierenstraat 375
Eidam

Redactie
Sjors van de
Rebellenclub
Nassaulaan 51.
Haarlem

Alle inzendingen moeten op z'n laatst 31 mei 1959 op onze redactie zijn. Daarna laten wij het lot beslissen, wie de gelukkige prijswinnaars zijn. Hun namen worden dan zo gauw mogelijk in ons blad bekend gemaakt.

VEEL SUCCES VOOR ALLEN VAN

Sjors

EN HIER IS HET BEGIN VAN HET EIERENVERHAAL

Op hun fiets reden Riet, Freddie, Ineke en kleine Hein naar oma's huisje in de Reigerstraat. Ze mochten paaseieren komen rapen. Het was koud buiten, want het had die nacht geijzeld. Maar er was weinig dat hen deerde, immers met hun windjackets en gebreide sjaals konden ze in elk geval tegen een stootje.

„Zijn we er nu eindelijk?" vroeg Freddie ineens, nadat ze een tijdje zwijgend hadden doorgereden.

„Aan 't eind van deze laan begint de Reigerstraat," wist kleine Hein te vertellen.

„Ik heb er niet 't minste idee van, hoeveel eieren er deze keer verstopt zijn en of we ieder ei mogen houden en mee naar huis mogen nemen," merkte Ineke in één adem op.

„We zullen wel afwachten," zei Riet verstandig.

Oma, voor wie ieder bezoek — óók dat van haar kleinkinderen — feitelijk de enige gezelligheid betekende, stond in de voorkamer bij het raam op de uitkijk, net als anders wanneer ze iemand verwachtte. Ineke zag haar het eerst en galmde: „In naam der wet, maak open de deur!"

VOLGENDE WEEK HET TWEEDE DEEL

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

HET SLOT IS VERBRIJZELD, CALHOUN EN TUG DUWEN DE DEUR OPEN EN LOPEN VLUG NAAR BINNEN, RECHT OP DE KLUIS AF.

STEEK ZOVEEL MOGELIJK GELD BIJ JE, PROP JE ZAKKEN MAAR VOL. DE REST STOPPEN WE IN DE ZADELTASSEN VAN PIP; DIE NEMEN WE DAN MEE, ALS WE TERUGGAAN NAAR HET FEESTTERREIN. PIP KAN ZIJN ZADELTASSEN WEL EEN DAG MISSEN, MORGEN BIJ DE BIZONKREEK KRIJGT HIJ ZE TERUG. EN DE BUIT IS HET VEILIGST IN DE DRUKTE, DAAR ZOEKT NIEMAND NAAR ONS.

DE DRIE ROVERS GAAN UIT ELKAAR. PIP GEEFT ZIJN PAARD DE SPOREN EN GAAT ER IN VLIEGENDE GALOP VANDOOR. DE TWEE ANDEREN LOPEN MET DE VOLGEPROPTE ZADELTASSEN KALM DOOR DE VERLATEN STRATEN NAAR HET FEESTTERREIN.

NIEMAND ZOU VERMOEDEN DAT DE TWEE RUSTIG WANDELENDE MANNEN BANKROVERS WAREN. TUG NEEMT DE ZADELTASSEN EN GEEFT ZE IN BEWARING BIJ DE PAARDEN IN DE STALLING. ONDERTUSSEN MENGT CALHOUN ZICH ONDER DE TOESCHOUWERS OP HET FEESTTERREIN.

DE WEDSTRIJDEN ZIJN ONDERTUSSEN NOG IN VOLLE GANG. ER DRAAFT EEN STIER ROND IN DE ARENA, DE ENE COWBOY NA DE ANDERE PROBEERT HET DIER MET EEN LASSO TE VANGEN.

MAAR NAUWELIJKS ZIT CURLY IN HET ZADEL EN IS HIJ DE STRIJD BEGONNEN, OF TWEE HEFTIG GEBARENDE VROUWEN KOMEN NAAR DE SHERIFF OP HET PODIUM GEHOLD...

WAT WILLEN DIE TWEE? ZE SCHREEUWEN MOORD EN BRAND! WAT IS ER AAN DE HAND? ZE SCHIJNEN GEEN GOED NIEUWS TE BRENGEN, ZE HOLLEN REGELRECHT NAAR HET PODIUM, ZE MOETEN NATUURLIJK DE SHERIFF HEBBEN...

DE TWEE VROUWEN, MEVROUW BRIGGS EN HAAR DOCHTER KATHY, HADDEN THUIS ALLE WERK AFGEMAAKT, VOORDAT ZIJ ALS LAATSTEN NAAR HET FEESTTERREIN GINGEN. HIJGEND EN ZENUWACHTIG KWAMEN ZIJ NU DE SHERIFF VERTELLEN, WAT ZIJ IN DE VERLATEN HOOFDSTRAAT VAN HET STADJE ONTDEKT HADDEN...

STILTE, ALLEMAAL! CURLY, STOP EVEN! ATTENTIE!! DE WEDSTRIJDEN MOETEN HELAAS WORDEN ONDERBROKEN, ER IS ERNSTIGER WERK AAN DE WINKEL. IK KRIJG JUIST BERICHT DAT ER ROVERS AAN DE GANG ZIJN GEWEEST. DE BANK VAN JACKSON IS GEPLUNDERD...

DE MEDEDELING VIEL ALS EEN BOM IN DE LUIDRUCHTIGE MENIGTE. VERONTWAARDIGDE KRETEN STEGEN OVERAL OP, MAAR DE SHERIFF HAD SPOEDIG WEER STILTE VERKREGEN EN ZIJN STEM GALMDE OVER HET TERREIN...

DE ROVERS KUNNEN NOG NIET VER UIT DE BUURT ZIJN, WE GAAN ER DADELIJK ACHTERAAN. WIE GAAT ERMEE? VRIJWILLIGERS KUNNEN ZICH BIJ MIJ MELDEN.

OVERAL SPRINGEN COWBOYS OVER DE OMHEINING EN HOLLEN NAAR HET PODIUM OM AAN DE JACHT OP DE ROVERS MEE TE DOEN. MAAR NIET IEDEREEN IS HET DAARMEE EENS, MEN WIL DE WEDSTRIJD NIET MISSEN.

CURLY, BLIJF JIJ MAAR IN HET ZADEL, WE WILLEN JE MET DE LASSO BEZIG ZIEN. DE WEDSTRIJD KAN WEL DOORGAAN, DE SHERIFF KRIJGT HELPERS GENOEG. HIJ HEEFT GEEN HEEL LEGER NODIG OM DIE KERELS TE PAKKEN...

NATUURLIJK! JULLIE LOPEN MEKAAR STRAKS IN DE WEG! LAAT DE SHERIFF DE MENSEN NEMEN DIE HIJ NODIG HEEFT EN DE REST BLIJFT HIER. VOORUIT, CURLY! LAAT MAAR ZIEN WAT JE KAN...

DE ONDERGANG VAN EEN OCEAANREUS

SLOT

DOOR JOS. E. CHIPPERFIELD

Er waren twee ketels verschoven, wat stophout was weggeknald, een lasplaat met tientallen klinknagels uit het schot gerukt en een brede scheur in de afscheiding ontstaan, waaruit een geweldige stroom water wegspoot tot ver in het ketelruim.

Het overstroomde de vloerplaten en drong almaar verder door onder de volgende ketelbatterijen, en het kon niet lang meer duren, of het zou de nog brandende vuren blussen.

,,Maak dat je eruit komt!" schreeuwde een machinist, die tot de knieën in het water nog tussen de ketels rondscharrelde.

,,En jij dan?" vroeg Tom.

De man maakte een draaiende beweging met de hand en brulde:

,,We gaan de grote centrifugaalpomp omschakelen om de machinekamer droog te houden!"

Toch nog een mogelijkheid, dacht Tom, terwijl hij zich moeizaam langs de nu wel erg scheefhangende noodladdertjes omhoog werkte. Een grote pomp om de machinekamer droog te houden. Misschien was door die grote scheur in het tussenschot de druk wel wat minder geworden en bleef de rest voorlopig hangen. Dan viel met zo'n grote pomp nog heel wat te bereiken.

Kort na het vertrek uit Queenstown had hij een lid van het machinekamerpersoneel gevraagd, wat nu wel die meer dan mansdikke straal water te betekenen had, die dag en nacht als een waterval

KORTE INHOUD: *Tom Collins in Belfast, die altijd langs de havens en scheepswerven dwaalt, is als timmermansjongen werkzaam bij de bouw van de Titanic, toentertijd het grootste schip van de wereld. Hij gaat ook als timmerman mee op de eerste reis van de oceaanreus naar Amerika. In het gevaarlijke gebied van de ijsbergen stoot het schip op een onderzeese ijsmassa; er moeten noodseinen uitgezonden worden.*

uit de flank van het schip stroomde.

,,Lekwater!" had de man grijzend geantwoord. Doch direct bedenkend dat zo iets, eenmaal verder verteld, de passagiers zou kunnen verontrusten, had hij er haastig aan toegevoegd: ,,Nee, jò, dat is het water van de grote centrifugaalpomp!"

Waarmee de arme Tom nog geen draad wijzer was geworden.

,,Nou dan, dat uit zee opgepompte en weer geloosde water dient om de verbruikte stoom van de turbines en zo af te koelen en weer in bruikbaar ketelwater om te zetten. Alleen in alleruiterste nood gebruiken we dat karretje om de schuit boven water te houden, snap je?"

Tom had er toen wel íéts van begrepen en de zo juist ontvangen mededeling over dat omschakelen had zijn moed en zijn vertrouwen in de voortreffelijkheid van het schip weer enigermate doen toenemen.

Zolang er gepompt werd, was er hoop!

Het einde

Wat dat pompen en hopen betrof, sommige passagiers kregen al spoedig reden daar anders over te denken. Het afvieren der boten was begonnen. Als ze volgeladen waren met passagiers van de bovenste dekken, gingen ze andere opvarenden, saamgedrongen op de lagere verdiepingen, voorbij.

Menigeen die zich volgens de voorschriften van de sloepenrol op de aangewezen plaats aan de reling had opgesteld, zag zijn genummerde reddingsboot zonder te stoppen voorbijgaan en overvol of halfleeg naar de waterspiegel afzakken.

Het was niet rustig meer langs de relingen onder en boven; er werd geraasd en getierd, gevloekt en gedreigd, gegild en ook wel kalmerend gesproken. . .

Een uit de diepte opstijgend gegil leidde voor een moment de aandacht af van eigen narigheid en deed de compacte massa's op de dekken nog meer samendrommen tegen de reling.

Boot 13 was afgevierd tot even boven het watervlak en met onklaar gelopen talies onder de enorme waterstraal van de nu als noodlenspomp werkende circulatiepomp terechtgekomen.

Er werd in uiterste zenuwspanning aan talies en takelblokken gerukt. Nog enkele ogenblikken en het zo vernuftig uitgepompte lekwater zou de ondergang van tientallen schipbreukelingen veroorzaken. . .

„Bijvieren!"

„Niet meer bijvieren!"

„Laat die waterstroom stopzetten!"

„Snij door die touwen!"

Alleen dat laatste kon direct redding brengen. Of nog groter ramp ten gevolge hebben.

Het ene takel begon verder af te lopen; de inzittenden rolden op en over elkaar naar het vooreind van de sloep; het andere viertouw werd doorgesneden, de boot plofte met een zware smak in zee en werd, reeds half gezonken, door de kracht van de waterstraal buiten het bereik daarvan gedreven. . .

Boot 15 werd afgevierd. De touwen ontglipten aan de vermoeide handen der bemanningsleden; de boot raasde als een vallende baksteen langs de verbijsterde menigte aan de reling en sloeg met krakend geluid tot wrakhout op de waterspiegel. . .

Het was adembenemend en weinig geschikt om de wachtende passagiers aan te sporen in de resterende sloepen te gaan.

De massa's op alle dekken deinden willoos heen en weer. Een scheepsofficier trachtte enige orde in de chaos te brengen. Hij stelde zich op bij de voorlaatste trap naar boven en schreeuwde: „Alleen vrouwen en kinderen deze trap op naar de boten! Uitsluitend vrouwen en kinderen, zeg ik! Timmerman, loop naar boven en zorg dat er niet te veel in gaan!"

Tom rende mee de trap op, hielp vrouwen en kinderen instappen tot boot 17 vol was, en leidde dan de stroom nakomers naar sloep 19, die aan de buiten boord gedraaide davits te wachten hing.

Hij reikte baby's aan en bundeltjes kleren; trachtte overstuur geraakte moeders tot bedaren te brengen en vocht met kerels, die ondanks het verbod zich in de overvolle boot wilden storten.

Dan holde hij naar het achterdek om ook daar bij het instappen behulpzaam te zijn en ten langen leste ook de kleine boodschappenjol met huilende vrouwen en kinderen boordevol te laden.

Geen moment dacht hij eraan zelf het schip te verlaten, doch de officier van zoëven klampte hem aan met de woorden: „Ik heb jou op de brug gezien! Kun je roeien?"

„Jawel, meneer, maar. . ."

„Geen gemaar! Instappen, afvieren en wegroeien!"

„Meneer, ik wil geen lafaard zijn! De boten zijn vol en kijk eens hoeveel. . ."

De officier had doodbedaard een schietwapen voor de dag gehaald en zei: „Tegenspraak op dit moment is muiterij van de ergste soort! Ik gelast je in te stappen en te zorgen dat je in leven blijft! Versta je? Dat-je-in-leven-blijft! Want jij hebt met je chef de ruimen geïnspecteerd direct na de aanvaring en jouw verklaring voor de Raad van de Scheepvaart zal meer waard zijn dan duizend andere!. . ."

De kleine jol werd afgevierd, de hijshaak uitgepikt, doch toen Tom Collins ook de riemen had uitgelegd, bleef hij bewegingloos aan zijn plaats gekluisterd. . .

Hij staarde naar de scheepsschroeven, die reeds boven water staken; naar de bordjes aan de reling: „Beware of propellers", „Pas op voor de schroeven", en naar het torenhoge sloependek, waarboven de scheepsofficier hem toebrulde: „Roei weg, aap van een jongen! Roei weg, voordat je meegezogen wordt in de diepte!"

Tom streed de strijd van zijn leven. Hij kon geen afstand doen van zijn schip. Hij kon het niet in de steek laten, nu het in zo grote nood verkeerde. Hij wilde blijven om te zien of zijn schip werkelijk onzinkbaar was, en dan in triomf aan boord terugkeren.

„Waanzin!" schreeuwde de stem daar boven. „Roeien en je boot in veiligheid brengen! Opschieten!. . ."

De man daar boven had gelijk. De sloepen waren niet voor de aardigheid te water gelaten. De *Titanic* kon elk ogenblik zinken en de vrouwen en kinderen in de kleine jol hadden het recht van hem te eisen, dat hij hen weg zou brengen, ver van de enorme draaikolk, die zich straks in

Het was niet rustig meer langs de reling onder en boven; er werd geraasd en getierd, gevloekt en gedreigd, gegild . . .

woeste werveling zou uitleven en alles meesleuren in het graf van het grootste schip ter wereld. . .

Hij roeide een halve mijl. . . en nog iets verder. . . Toen liet hij de riemen rusten en staarde opnieuw naar het nog altijd hel verlichte, schuin ten hemel stekende achterschip. En zacht voor zich heen prevelde hij de bezwering: „Het kan niet. Het mág niet. Dit schip zál niet ten onder gaan!. . ."

Het leek of Tom Collins' hartewens vervuld zou worden. Er kwam geen merkbare verandering in de schuine stand van het schip. Nog altijd leunde de kolos op het ene, al lang niet meer waterdichte schot. Nog altijd mepte de machtige centrifugaalpomp de ene kubieke meter lekwater na de andere overboord. Nog altijd klonk er muziek in de achterste salons en knetterden morsetekens in de koptelefoon van de onvermoeibaar voortploeterende marconist. . .

„Hier *Olympic*. Komen op topsnelheid naar u toe. Blijf in de ether zolang als mogelijk is. Wij peilen u noordnoordoost. Kunnen u omstreeks 12.45 bereiken. . ."

Twaalf uur vijfenveertig; kwart voor een in de middag. En het was nog zo vroeg in de morgen. . . zo hopeloos vroeg. . .

De keiharde radioseinen van de hierdoor zo dichtbij lijkende *Olympic* verdwenen voor enkele minuten uit de ether. Toen knetterden nieuwe hulpaanbiedingen in de koptelefoon. Van dichterbij. Van de *Baltic*, die eveneens op volle kracht kwam aanstomen. En van de *Carpathia*, die zich nóg dichterbij bevond, doch het in snelheid ver moest afleggen tegen de schepen van de eigen rederij, de White Star Line. . .

De massa's op alle dekken deinden willoos heen en weer.

Zo bleef dan het laatste sprankje hoop gevestigd op de *Olympic*. Nog acht uren varen. Nog acht uren wachten.

Wachten aan boord van een zinkend wrak, waar voor minstens achttienhonderd mensen geen enkele reddingsboot meer aanwezig was. . .

De emigranten waren in opstand gekomen. Ze eisten sloepen, die er niet meer waren.

„Help dan mee vlotten bouwen!" schreeuwden de officieren.

„We willen geen vlotten! We willen boten!" huilde de massa.

Redelijkheid en inzicht waren ver te zoeken. Enkelen hielpen mee aan het slopen van hutdeuren en het openbreken van dekhout. Anderen zaten koppig terneer in woordloos verzet. Sommigen trommelden en stampten met een voet het ritme mee van de nooit eindigende muziek, een of twee verdiepingen hoger.

Het leek alles zo vreemd, zo onwezenlijk, zo volkomen onbestaanbaar. Een langzaam maar zeker naar de diepte zinkende woonplaats van honderden en honderden mensen. Een nog altijd tot zelfs onder de waterlijn verlicht centrum van vermaak. Met

muziek in de scheefhangende salons en rustig gesprekken voerende heren in avondkleding, die als stamgasten aan de hellende toonbank van de barkeeper hingen

Nog zeven en een half uur wachten...

De gezagvoerder stond nog altijd op de brug. Zijn gelaatskleur, die eerst spierwit was onder het lamplicht, vergrauwde allengs in het maar al te traag sterker wordende licht van de morgen..

Hij zag het bakdek overspoeld en de enorme ankerspil als een verraderlijke klip boven water steken. Hij keek naar de horizon en zag geen enkel lichtschijnsel dat wijzen kon op de nadering van enigerlei hulp. Hij zag niets meer dan een schier onmerkbaar verblekende sterrenhemel, waaruit de flonkering van de nacht was verdwenen, zoals de laatste hoop bezig was te verdwijnen uit het hart van deze, wel de meest beklagenswaardige gezagvoerder ter wereld...

Een boodschapper van de marconist rende de brug op en meldde zich bij de kapitein.

„Nieuws aangaande de *Olympic*?"

„Jawel, kapitein, bericht dat ze een half uur vroeger hier kan zijn dan verwacht werd!..."

De gezagvoerder wendde zich af en staarde naar het schuin oplopende achterschip. Een half uur vroeger dan... Het zou alleen nut kunnen hebben voor de kleumende schipbreukelingen, die her en der in de overvolle reddingsboten ronddreven... Het zou van geen enkel belang zijn voor de achttienhonderd anderen die...

„Hoelang zullen we 't nog kunnen houden?"

De vraag was zo maar gesteld; niet tot een bepaald iemand, doch de eerste stuurman gaf antwoord, kort en correct:

„Nog hoogstens drie kwartier, meneer!"

Nog hoogstens vijfenveertig minuten...

En de *Olympic* was nog zo ver weg...

Zo hopeloos ver...

De diep beladen sloepen dreven als donkere schimmen weg naar de horizon Elke bootcommandant had opdracht gekregen dicht bij de anderen te blijven en gezamenlijk koers te zetten naar het zuidwesten, de te hulp snellende schepen tegemoet

Tom Collins had ze zien gaan en geen enkele poging gedaan het voorgeschreven contact met de andere sloepen te bewaren

Een praktische overweging weerhield hem zich met het overvolle sloepje in de nabijheid der veel grotere reddingsboten op te houden. Mocht een daarvan in moeilijkheden raken, dan was het gevaar niet denkbeeldig dat in nood verkerende drenkelingen zich in groten getale aan de randen van zijn hulkje zouden vastklampen, waardoor het reddeloos zou ondergaan.

Om dezelfde reden mocht hij zich ook niet al te dicht ophouden bij de plek waar de *Titanic* kreunend en sidderend haar laatste doodsstrijd was begonnen.

Dus bleef hij op een afstand, de starende ogen gericht op het nog altijd verlichte achterschip, dat al hoger en statiger scheen op te rijzen boven de nauwelijks in beroering zijnde zee.

Het duurde misschien tien minuten... een kwartier... toen klonk uit het binnenste van de kolos een geluid als van een donderende kanonnade...

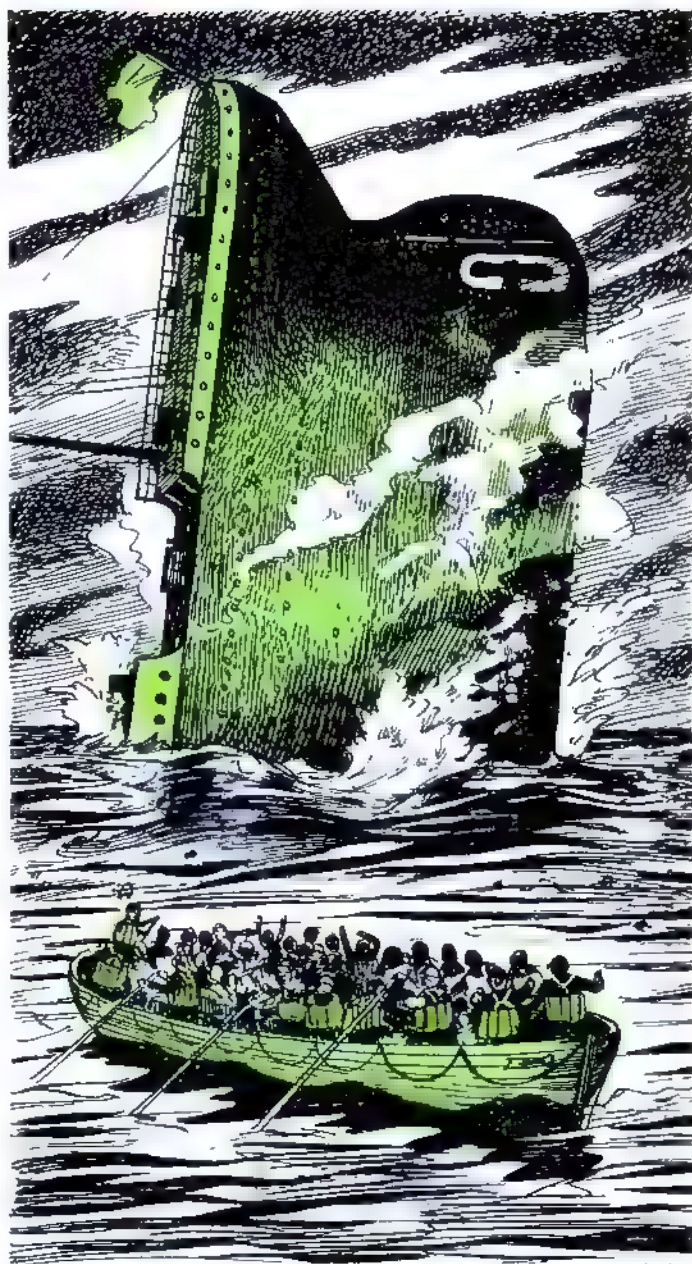
Dat waren geen ontploffingen, begreep Tom. Dat waren de stoomketels, die van hun stoppingen gleden en zich met bovenaards geweld opstapelden en met vereend gewicht het tussenschot wegvaagden, alsof het verregend papier was voor een gebroken winkelruit...

Het volle gewicht van alle ketelbatterijen verplaatste zich en verlegde het zwaartepunt van het balancerende wrak ver naar voren...

En weer steeg de achtersteven hoger en steiler boven de donkere watervlakte... Toen verdween de derde schoorsteen in de vloed. Opnieuw klonk er een geluid alsof honderd kanonnen van het zwaarste kaliber een salvo gaven...

„Tussenschot IV," prevelde Tom, en zijn veronderstelling werd juist bestempeld door een explosie in ruim IV, waarvan door de ontzaglijke luchtdruk de luiken werden weggeblazen als warrelende sneeuwvlokken in een woedende orkaan...

Loodrecht oprijzend, als een domtoren boven verdronken land, rustte „de trots der zeven zeeën" nog even op het laatste steunpunt: schot V... een wankel steunpunt, niet bij machte het schier onberekenbare gewicht aan ijzer en staal langer dan enkele ogenblikken te dragen..

Loodrecht oprijzend als een domtoren rustte „de trots der zeven zeeën" nog even op het laatste steunpunt: schot V...

Nogmaals het geweld van een rollende donder, nu gevolgd door een bruisend en bulderend opspatten van duizenden tonnen zeewater, tot schuim geklopt door even zovele kubieke meters samengeperste lucht, die door het luikhoofd van ruim V en even later uit ruim VI zich een uitweg baanden ..

Nog even... nog twee minuten... nog één... toen verrees een machtige waterkolom als een wel zeer kortstondig gedenkteken boven de plek waar het schoonste produkt van menselijk vernuft voor immer was ten onder gegaan en meer dan zestienhonderd mensen de dood hadden gevonden.

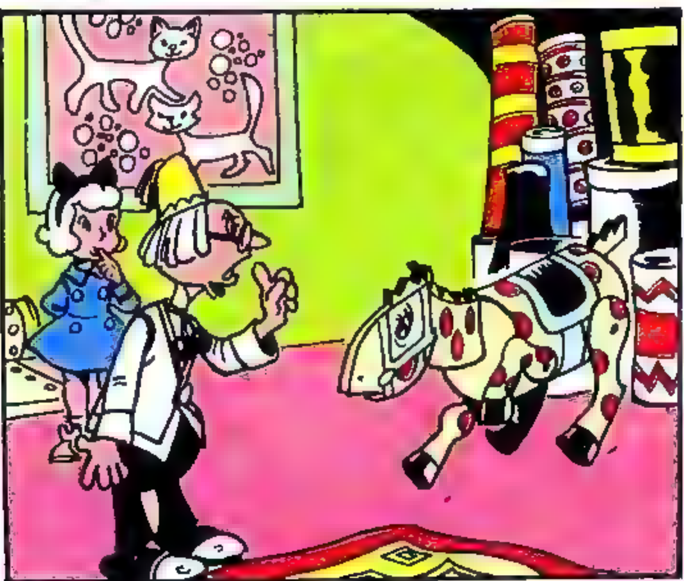
SPELEND

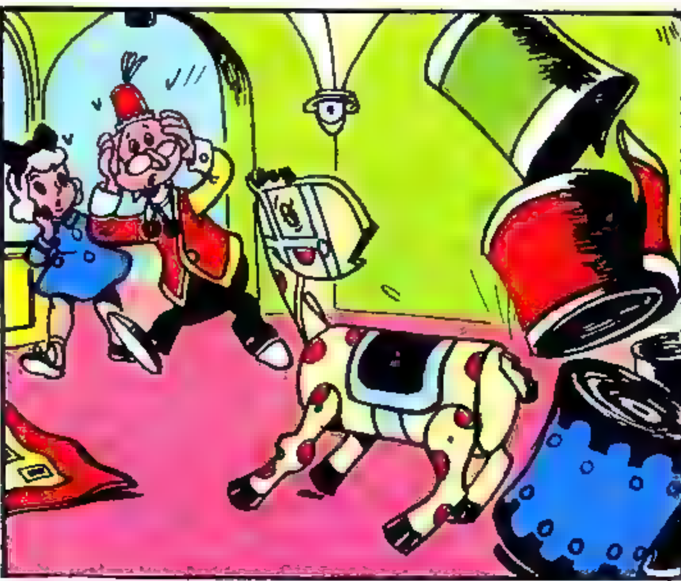
Op een ochtend toen Dollie in de stad winkelde, kwam ze Batty het paard tegen. „Ik ga een vloerkleed kopen," vertelde Dollie. „Ik ga met je mee," zei Batty, „want ik heb veel verstand van vloerkleden." Samen gingen ze dus naar de Speelgoedland-meubelwinkel.

Er waren vloerkleden te kust en te keur; terwijl Dollie met meneer Matting, de winkelier, stond te praten, liep Batty wat rond. Dat ziet er wel goed uit, dacht hij, maar ik wil het eerst eens proberen. En kalm ging hij languit op het kleed liggen.

Batty wilde Dollie alleen maar helpen kiezen, maar dat interesseerde meneer Matting niet. Hij was woest! „Ga eraf, smeerpoes," mopperde hij. Batty was diep beledigd, hij was toch zeker geen poes! Hoe durfde meneer Matting hem zo uit te schelden!

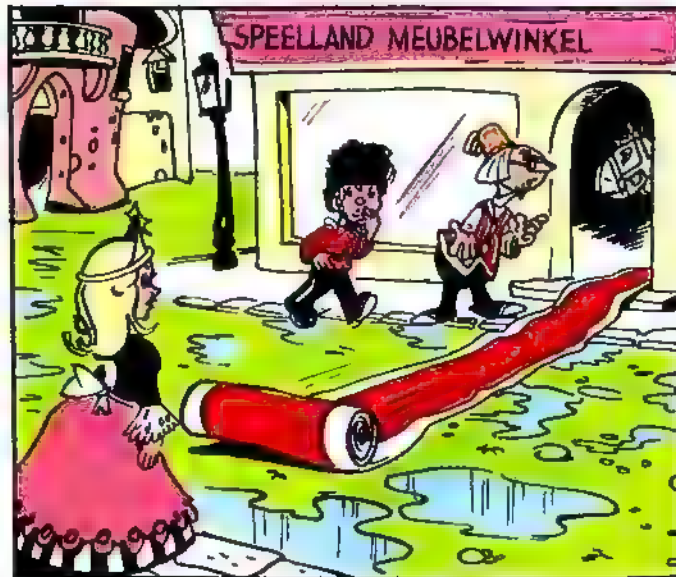
Batty wilde protesteren, maar hij kreeg geen kans, want meneer Matting mopperde maar door over vuile hoeven op zijn kleden en nog veel meer. En Batty liep schoorvoetend achteruit, totdat . . . hij tegen een stapel traplopers opliep, die achter hem stond.

SPEELGOED

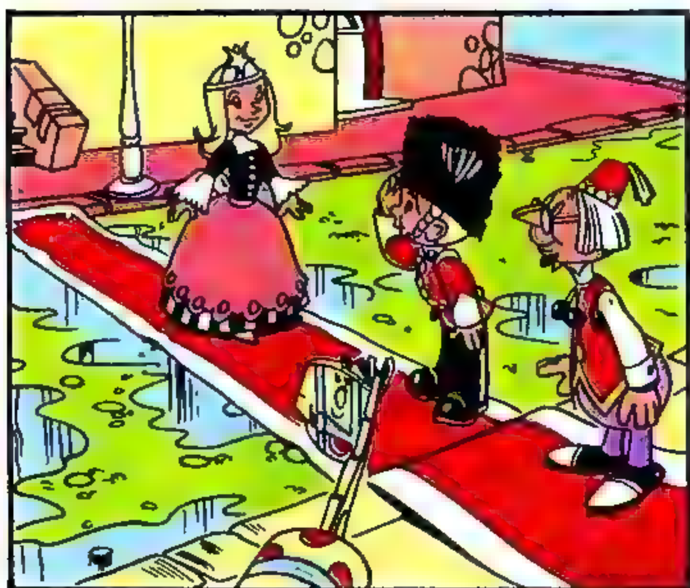

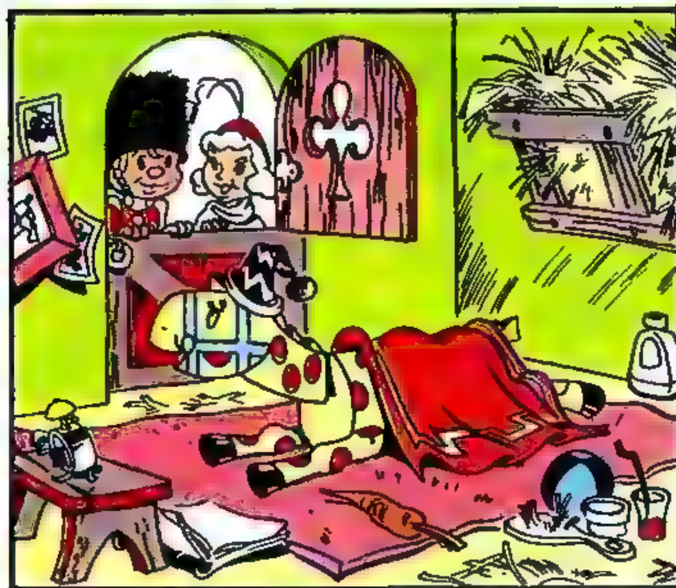
PLOF! De hele stapel viel om. „Kijk nou eens wat je doet," gilde meneer Matting. Maar Batty kon niet kijken. Hij lag onder een loper en toen hij eindelijk iets kon onderscheiden, zag hij meneer Matting achterovertuimelen en de winkel uitrollen.

De loper rolde dwars over de straat. Tommie, de speelgoedsoldaat, die juist voorbijkwam, zag wie er aan de overkant stond. Het was de elfenkoningin. Zij wilde ook een kleed kopen, maar de weg was te modderig voor haar zilveren schoentjes.

Na de koning is de elfenkoningin de deftigste inwoner van heel Speelgoedland; overal waar ze komt, wordt een loper voor haar uitgelegd. Daar had Batty nu voor gezorgd! Terwijl de elfenkoningin de straat overstak, groette Tommie haar eerbiedig.

Meneer Matting was zeer vereerd, dat de elfenkoningin bij hem een kleed kwam kopen. Hij was zo verrukt, dat hij Batty een nieuw vloerkleed voor de stal gaf. „Zelf had ik geen beter en mooier kunnen uitkiezen," zei hij tegen Tommie en Dollie.

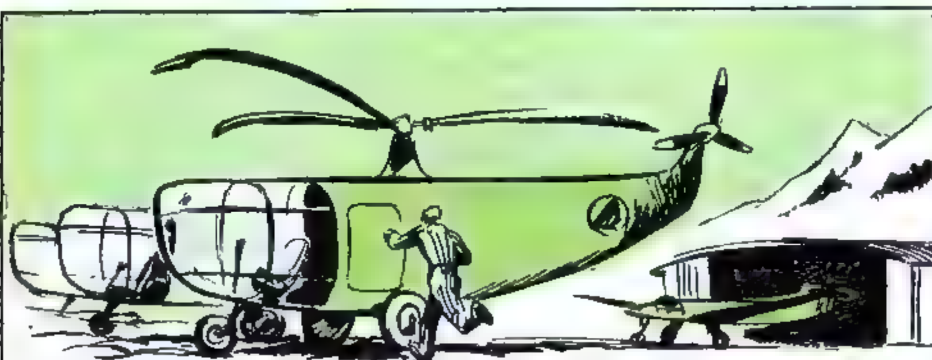
Captain JOKER

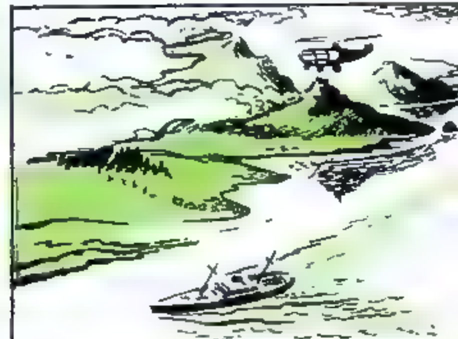

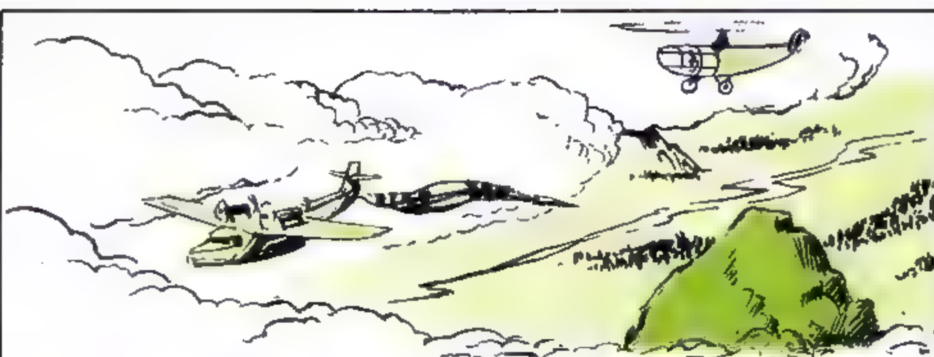

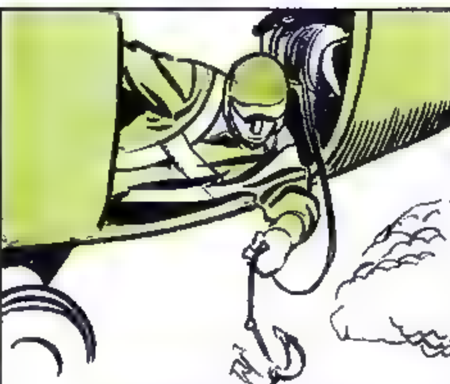

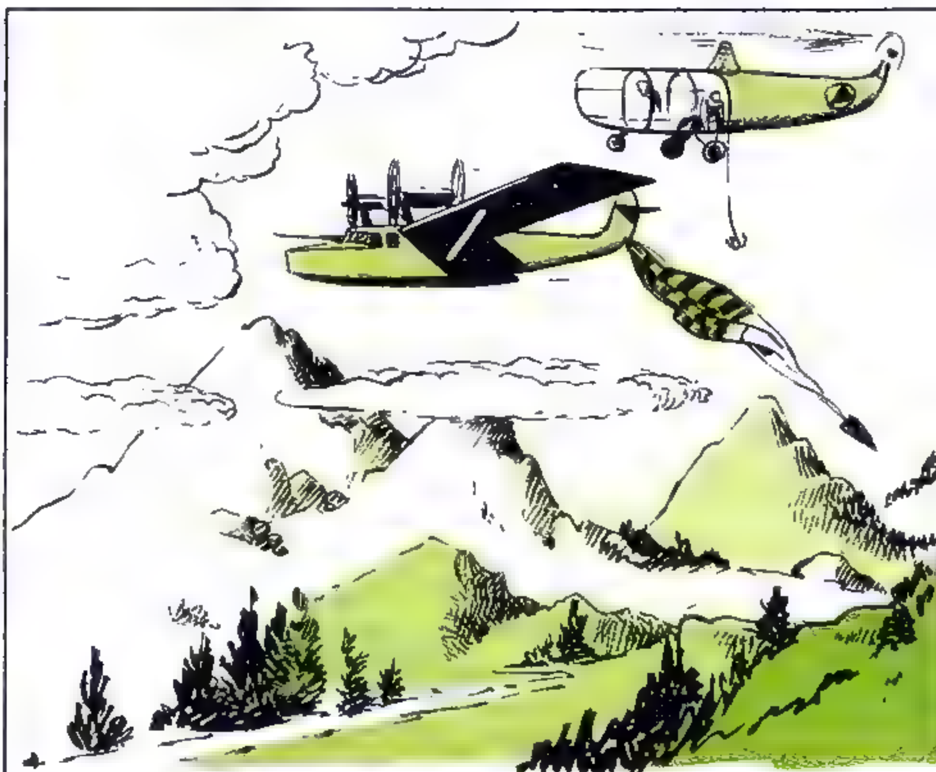

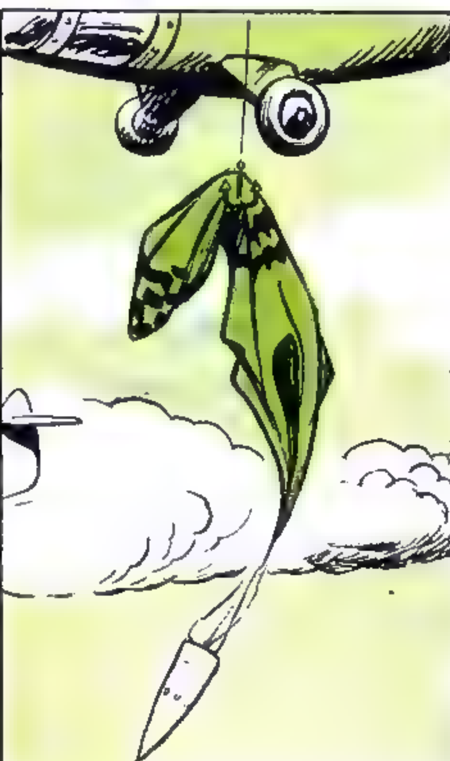

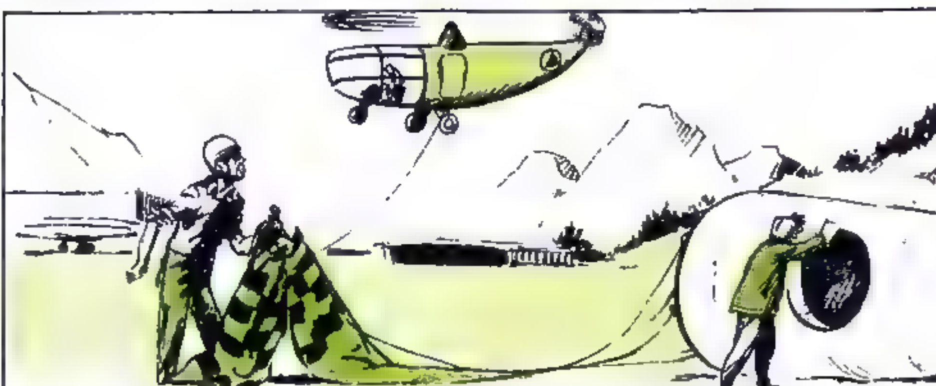

DE VLUCHTELING WERD DOOR DE SLEEP ZO STERK GEREMD, DAT HIJ OOK DOOR DE HELIKOPTERS KON WORDEN INGEHAALD. DOOR EEN OPENING IN HET WOLKENDEK ONTDEKTE DE PILOOT VAN EEN DER HEFSCHROEFVLIEGTUIGEN NA KORTE TIJD ZIJN PROOI.

HIJ OVERLEGDE MET ZIJN WAARNEMER EN GING DAARNA RECHT BOVEN DE PARACHUTE VLIEGEN.

DE WAARNEMER LIET EEN KLEIN ANKER AAN EEN STERKE KABEL VIEREN.

HET WAS EEN GEWAAGD PLAN, MAAR KEUS WAS ER NIET, DAAR DE VREEMDE PILOOT MET DE SLEEP NIET TOT DALEN KON WORDEN GEDWONGEN. VOORZICHTIG MANOEUVREERDE DE HELIKOPTER BOVEN DE PARACHUTE: HET ANKER AAN DE KABEL ZWAAIDE HEEN EN WEER, TELKENS RAKELINGS LANGS DE PARACHUTE. EINDELIJK LUKTE HET, HET ANKER KREEG HOUVAST.

DE PILOOT MINDERDE LANGZAAM SNELHEID, ZODAT DE HELIKOPTER BIJ HET VLIEGTUIG ACHTERBLEEF, EN NA ENKELE VOORZICHTIGE RUKJES LIET HET TOUW TUSSEN VLIEGTUIG EN PARACHUTE LOS.

EN ZO, ZWEVEND ONDER EEN HELIKOPTER, BELANDDE JOKER IN DE RAKET OP DE BASIS VAN ZIJN REDDERS.

AVONTUUR IN MEXICO

VALERIE DRENTELDE DICHTERBIJ OM TE LUISTEREN WAT ER GEZEGD WERD.
IK WEET NU EEN MANIER OM VOORGOED MET ZILVERMASKER AF TE REKENEN.
PRACHTIG, MENEER LOPEZ. ZULLEN WE BINNEN VERDER PRATEN?

LOPEZ EN DE ANDER LIETEN HUN PAARDEN AAN EEN STALJONGEN VAN HET CAFÉ OVER.
WAT ZOU LOPEZ WETEN? WAT WILLEN ZE VAN ZILVERMASKER?

DE GEHEIMZINNIGE, GEMASKERDE JONGEMAN, DIE HAAR HAD GEWAARSCHUWD VOOR LOPEZ,
MOEST ZIJ WAARSCHUWEN VOOR DE GEVAREN EN VIJANDEN DIE HEM BEDREIGDEN.

DE MANNEN LIEPEN HET CAFÉ BINNEN.
ALS IK OOK NAAR BINNEN GA, ZIET LOPEZ ME. MAAR WACHT EENS. IK WEET AL WAT.

IK WILDE GRAAG EEN ROK EN EEN OMSLAGDOEK VAN U HEBBEN
GRAAG, SEÑORITA. KIEST U MAAR UIT.

EVEN LATER.
NIEMAND HERKENT ME ZO.

GELUKKIG WAS ER EEN TAFELTJE NAAST LOPEZ VRIJ; VALERIE KON WOORD VOOR WOORD VERSTAAN.
VANMORGEN TOEN VALERIE AAN HAAR ONTBIJT ZAT, HEB IK HAAR KAMER EENS DOORZOCHT EN TOEN HEB IK DIT GEVONDEN.

LOPEZ LIET 'N BRIEFJE ZIEN,
DAT VALERIE ONMIDDELLIJK HERKENDE.

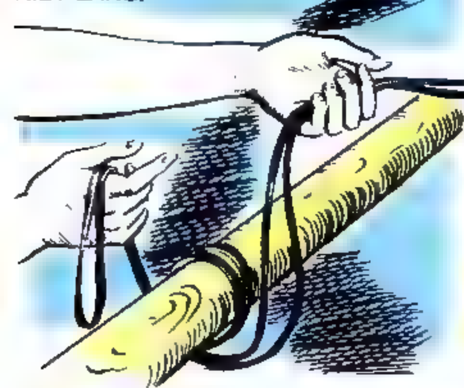
NEE MAAR... HET BRIEFJE VAN ZILVERMASKER, WAAR ONZE AFSPRAAK IN STAAT.

ZILVERMASKER HEEFT AFGESPROKEN MET VALERIE VOOR VANMIDDAG TWAALF UUR BIJ HET BEELD VAN CHOTEPEC.
EEN PRACHTKANS OM HEM TE PAKKEN, WE RIJDEN ER REGELRECHT NAAR TOE.

IK MOET ZILVERMASKER WAARSCHUWEN, MAAR... HET ZIJN GOEDE RUITERS EN ZE KENNEN DE WEG. HOE KAN IK ER VLUGGER KOMEN DAN ZIJ?

HET LIEP AL TEGEN TWAALVEN, HET TIJDSTIP WAAROP ZILVERMASKER MET VALERIE HAD AFGESPROKEN BIJ HET BEELD VAN CHOTEPEC. DAN KON HIJ HAAR MEER VERTELLEN OVER DE VIJANDEN VAN HAAR OOM, DIE VOOR ZAKEN OP REIS WAS. VALERIE S ENIGE GEDACHTE WAS OM ER OP TIJD TE KOMEN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE KOETS REED VERDER.

IK HEB EEN BELANGRIJKE BOODSCHAP VOOR DE PRINS VAN HILVANIA. HEB JE DE PRINS AL GEZIEN?

O JA, TIJDENS MIJN BEZIGHEDEN OP HET PALEIS.

WERK JE OP HET PALEIS? ALS KAMER-MEISJE OF ZO?

ZO IETS JA, IK DOE VAN ALLES.

LAAT IK NIET TE NIEUWS-GIERIG ZIJN NAAR DE BOODSCHAP VOOR ERIK.

DE PRINSES DACHT ERAAN, HOE PRINS ERIK HET WEL ZOU VINDEN ALS HIJ HAAR ZO ZOU ZIEN. HIJ VERMOEDDE NIETS VAN HAAR VERMOMMING, EVENMIN ALS HAAR TANTE DE DOUAIRIÈRE OF IEMAND ANDERS, UITGEZONDERD FRANS HOLTZ, HAAR VERTROUWELING.

KORTE TIJD LATER.

WE ZIJN ER. IK ZAL DE KOETSIER ZEGGEN, DAT HIJ JE STRAKS LAAT UITSTAPPEN.

OP HET BALKON VAN HET PALEIS STONDEN TWEE MANNEN UIT TE KIJKEN. HET WAREN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN.

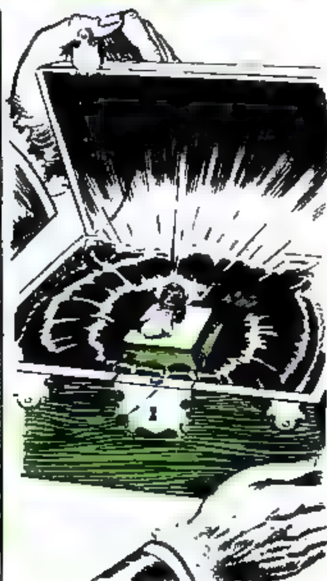
DE KOETS UIT HILVANIA MET DE HOFJUWELIER, DIE IETS BRENGT VOOR U EN PRINSES ANITA.

MOOI ZO, EINDELIJK!

MAAR WE MOETEN VOORZICHTIG TE WERK GAAN. NIEMAND MAG IETS VERMOEDEN, OOK DE PRINSES NIET.

IN DE KOETS ZAT DE JUWELIER GEHEIMZINNIG TE LACHEN.

IK MAG NIET VERKLAPPEN WAT IN DIT KISTJE ZIT, MAAR VOORDAT IK 'T OVERHANDIG, MOET IK CONTRO-LEREN OF ALLES ER NOG IN ZIT.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

X

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging; Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano.*

We zijn op de vlucht voor de politie," zei Peter, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Hij wilde tegenover Sebastiano een flink figuur slaan.

„Wat? Voor de politie?" vroegen de drie verschrikt.

„Ja, we hebben hun fietsen gepakt, toen we uit het politiebureau waren ontsnapt. Ik denk dat we nu maar beter door kunnen fietsen, want ze zullen ons vast en zeker achtervolgen met een politieauto."

„Maar waar wil je dan heen?" vroeg Angela heel praktisch.

„Waarom gaan jullie niet met ons mee?" stelde Sebastiano voor.

„Tja," zei Peter, „daar zeg je me zo wat. Om je de waarheid te zeggen waren we juist op weg naar Castelforte, in de hoop jullie daar te vinden. We moeten jullie ontzettend veel vertellen!"

„Wat dan?" riep Angela nieuwsgierig uit, maar Sebastiano vond het beter dat Anne en Peter op de wagen klommen. „Laat die fietsen maar hier," zei hij, „die vindt de politie wel."

„Maar," zei Peter, „we zijn niet zo verkleed als jullie en als we in de richting van Catania rijden, vallen we zeker in handen van de politie."

„Onzin," zei Sebastiano. „Ik kan wel zien dat jullie nog nooit zo iets hebben meegemaakt. Je moet altijd in de richting van je vijand gaan. Dat verwacht hij namelijk niet, zie je."

„Maar we zien er onitaliaans uit," zei Anne. „Elke politieagent loert natuurlijk op ons."

„Laat die fietsen nu hier," drong Sebastiano aan. „Maar verstop ze niet. Leg ze zó neer, dat ze makkelijk gevonden kunnen worden. Vlug! Kom gauw terug. Ik zal wel zeggen wat je doen moet. Geloof me nu maar, dan overkomt je niets."

Anne en Peter gehoorzaamden tenslotte. Ze wisten zelf ook niet meer goed, wat te doen. Ze legden de fietsen op het gras naast een lage, stenen muur, maar ze begrepen nog niet, waarom zij ze niet moesten verstoppen!

„Klim in de wagen bij Angela en Carlo," zei Sebastiano, toen ze terugkwamen.

Ze gehoorzaamden.

„Bedek ze met stro, Angela," beval Sebastiano.

Peter en Anne gingen languit liggen en Angela spreidde stro over hen uit. Ze voelden onder zich allerlei voorwerpen, dekens en schapehuiden. De Caro's hadden alles wat ze bezaten meegenomen, zodat ze tenminste het hoognodige bij zich hadden voor hun nieuwe „huis", wat of waar dat ook was

„Zo kan niemand jullie zien," zei Sebastiano tenslotte. „We kunnen nu veilig Catania doorrijden."

„Zal de politie de kar niet doorzoeken?" vroeg Peter en zijn stem klonk zó anders en zó gedempt onder al dat stro, dat iedereen in de lach schoot.

„Natuurlijk niet," zei Sebastiano. „Waarom zouden ze karren en wagens doorzoeken die Catania binnengaan? Als ze werkelijk zo veel moeite doen om wagens aan te houden en te doorzoeken, zijn het alleen wagens die de stad úitgaan. Maar bovendien wist de politie toch dat jullie op de fiets waren?"

„Dat zullen ze zeker wel ontdekt hebben," beaamde Peter.

„Juist!" riep Sebastiano. „En als wij Catania binnenrijden, zien ze alleen maar een heel gewoon boerenkarretje met een meisje dat boven op de lading zit. Ze zullen nooit veronderstellen, dat er nog twee anderen onder zitten."

Hij trok aan de teugels, de muilezel begon te lopen.

„Ben je niet nieuwsgierig naar óns verhaal?" vroeg Anne onder het hooi.

„Als je het prettig vindt, kun je het nú vertellen, maar ik geloof dat je beter kunt wachten totdat we Catania gepasseerd zijn. Dan kun je zonder angst tenminste weer rechtop zitten en dan praat je ook veel gemakkelijker, lijkt me."

„Zullen ze dan niet alle wegen rondom Catania in de gaten houden?" vroeg Peter.

„Nee," antwoordde Sebastiano, die er werkelijk veel van scheen te weten, „tegen die tijd hebben ze namelijk wel de fietsen gevonden en dan veronderstellen ze, dat je daar de weg bent afgegaan, de velden in. Begrijp je? Blijf nu dus maar liggen en maak je niet zo bezorgd. Als je honger hebt, vind je vlak bij je kaas en brood en olijven en vijgen."

„Dank je wel," zei Anne. „Dat is de tweede keer dat je ons helpt."

„En jullie dan?" zei Sebastiano. „Jullie hebben al zoveel narigheid gehad door ons. Jullie zijn toch onze vrienden?"

Anne wilde weer iets zeggen, maar Sebastiano fluisterde: „Stt! Ik geloof dat er een politieauto op ons af komt."

Heel voorzichtig gluurde Anne over de rand van de wagen. Inderdaad, de auto die met grote vaart langs hen heen reed, was een politieauto. Naast de chauffeur zat inspecteur Zoppi, achterin zat een politieagent en daarnaast zat... oom Paul!

Anne dook haastig onder het stro en Angela bedekte haar hoofd weer goed.

„Peter!" fluisterde ze, „oom Paul zat in de politieauto."

„Arme oom Paul," zei Peter, terwijl hij wat stro van zijn mond veegde. „Wat zal hij in ongerustheid zitten! Maar op het moment kunnen we er echt niets aan doen. Zo gauw het kan, zullen we hem een boodschap sturen."

Sebastiano reed nu door Catania over een van de hoofdwegen, want hij vond dat dit het minst verdacht zou lijken.

Peter en Anne lagen helemaal onder het stro verborgen. Ze hoorden het lawaai van het verkeer. Alles leek zó dichtbij, dat ze blij waren toen de geluiden wat vager werden. Angela hield hen op de hoogte met de stand van zaken. Nu fluisterde ze, dat ze op de Etnaeaweg waren en dat ze hun hotel gepasseerd waren. Het was vreselijk warm en benauwd onder het stro, Anne en Peter dachten dat ze zouden stikken, maar ze durfden nog niet rechtop te gaan zitten. Ze gingen noordwaarts, hoorden ze Sebastiano zeggen, al heel gauw zouden ze de lagere hellingen van de Etna bereiken.

Hier was ook de streek van de sinaasappel- en citroentuinen en van de kastanjebomen.

„Nog even geduld," zei Sebastiano. „Straks wordt het ook wat koeler." Maar Anne en Peter hoorden het niet meer. Ze hadden flink gegeten en waren nu in slaap gevallen. Zo kwam het ook, dat ze zich naderhand nog maar vaag herinnerden hoe ze tenslotte de kar verlieten.

Ze reden een erf op; door het plotselinge geratel van de wielen op de hobbelige keien werden ze wakker en tuimelden verschrikt uit de kar. Toen ze het stro van hun gezicht geveegd hadden, zagen ze Sebastiano, Leopoldo en Angela bij een aantal vrouwen en mannen staan, alsof ze geïnspecteerd werden. Ze hoorden veel gepraat, maar het drong nog niet allemaal goed door tot hun slaperige hoofden. Daarna gingen ze met de andere drie mee, klommen een ladder op en lagen weer... in stro.

Een paar uur later werden ze wakker, maar omdat het nu donker was en omdat ze niets konden zien of horen, gingen ze weer slapen.

Pas 's morgens, toen het begon te schemeren, werden ze alle vijf goed wakker; toen konden ze eens rustig praten. Anne en Peter wilden natuurlijk eerst weten waar ze waren.

„Niet ver van Acireale," antwoordde Sebastiano. „We zitten op een boerderij die Poderino Paterno heet. Het is een vrij grote boerderij, ze kweken hier voornamelijk sinaasappelen en citroenen en noten. Ook wel een beetje graan en wat groente. Ze

Inderdaad, de auto die met grote vaart langs hen heen reed, was een politieauto.

hebben ook koeien en geiten, wij moeten onder andere die dieren melken. Zolang we hier zijn, mogen wij van Vanoni — zo heet de boer — in dit gebouwtje wonen. In zijn ogen zijn we natuurlijk arbeiders. We slapen op de hooizolder, makkelijk is dat niet, maar ja, het zal wel moeten."

„Ik vind dat je heerlijk slaapt in stro," vond Peter.

Sebastiano keek verontwaardigd. „Een De Caro is zo iets niet gewend," zei hij. „Maar er komt een dag, dat het niet meer nodig is, dat verzeker ik je."

„Maar hij weet toch niet wie je bent?" zei Anne.

„O ja," bracht Peter in het midden. „Wat heb je gezegd over Anne en mij?"

„Ik heb gezegd dat jullie Engelsen zijn en dat jullie erg graag iets zouden leren over de fruitkwekerij op Sicilië, en dat jullie graag een poosje bij hem wilden werken. Dat vond hij goed. Jullie krijgen er een heel klein beetje geld voor. Eerst wilde hij nota bene niets betalen, maar dat heb ik niet genomen. Hij zei dat jullie toch iets zouden leren bij hem, en dat vond hij voldoende. Maar ik bleef aandringen en hij zou het ook vast en zeker erg vreemd hebben gevonden, als jullie voor niets hadden willen werken. Dat zou verdacht geweest zijn."

„Hoe lang blijven we hier?"

„Tot de volgende sinaasappeloogst."

„De volgende?" vroeg Peter. „Hoeveel zijn er dan per jaar?"

„Vier," zei Sebastiano. „Niet overal, maar hier wel. Je kunt hier het rijpe fruit, het groene fruit en de bloesem allemaal tegelijk aan de bomen zien. We kunnen nu vrijuit praten," ging hij voort. „Heb je nog iets gehoord van Luciano terwijl je in Catania was?"

„Waar is die ring?" zei Sebastiano gretig.

„Ja," antwoordde Anne. „Hij is dood. Hij is een paar dagen geleden in Rome gestorven na een operatie."

Natuurlijk waren de Caro's erg verbaasd over dit nieuws, maar Anne en Peter waren nóg verbaasder toen Sebastiano zei: „Dan gaat mijn haat dus nu over op zijn erfgenaam."

„Maar die heeft hij niet," riep Peter. „Hij is nooit getrouwd. Hij woonde met zijn moeder in Catania."

„Dan is zijn moeder zijn erfgename en dus..." zei Sebastiano.

„O nee!" riep Anne geschrokken uit. „Dat kun je niet doen, Sebastiano!"

„Waarom niet? De erfenis is mijn eigendom. Daarom is ze nu mijn vijandin, in plaats van Luciano."

„Je bent krankzinnig, jij met je vendetta!" riep Anne uit. „Ze is oud en blind en natuurlijk erg verdrietig nu haar enige zoon gestorven is. Natuurlijk hield ze van hem, ook al haat jij hem nog zo."

„En ik haat haar," antwoordde Sebastiano.

Zijn gezicht was rood van woede. Angela en Leopoldo keken gespannen naar hun broer, maar ze zeiden niets. Je kon aan hun gezichten zien, dat ze het niet met Sebastiano eens waren, maar zoals gewoonlijk protesteerden ze niet, Sebastiano was de baas. Peter en Anne waren nu werkelijk met stomheid geslagen. Ze konden niet begrijpen, dat iemand zo zinloos een ander kon haten.

„Kom, vertel verder!" riep Sebastiano ongeduldig uit. „Vertel me nog eens iets over die arme, oude dame, die jullie harten gestolen schijnt te hebben. Ze moet wel heel erg lief zijn om jullie zó in te palmen en jullie te laten vergeten dat je vrienden in de nood hebt."

„Maar, Sebastiano toch!" riep Anne uit, „je neemt alles verkeerd op omdat je niet wilt luisteren. Gravin de Car..."

„Gravin!" smaalde Sebastiano honend. „Ze is net zomin gravin als haar zoon graaf was."

„De gravin," ging Anne rustig verder, „vraagt of jullie naar haar huis komen, waar ze nu heel alleen woont. Ze wil dat jullie haar gezelschap komen houden in dat grote huis."

„Dat zal wel," riep Sebastiano uit. „Je bedoelt dat ze ons in de buurt wil hebben om een oogje op ons te houden of zelfs om op een handige manier van ons af te komen. Je schijnt te vergeten dat alles wat zij haar eigendom noemt van mij is. En nu zullen wij naar háár moeten gaan en afhankelijk worden van haar. Wat een schitterend idee, vinden jullie ook niet?" vroeg hij aan zijn broer en zusje.

Zowel Angela als Leopoldo knikte, maar ze zeiden niets. Anne kreeg de indruk, dat de twee wel graag in het palazzo de Caro zouden willen wonen. Het moest toch ook heerlijk zijn eindelijk weer eens netjes gekleed te gaan en goed eten te krijgen in plaats van dat armoedige zwerversbestaan. Nu werkten ze op het land om een beetje te eten te krijgen, en iets prettigs gebeurde er nooit in hun leven. Vooral voor een meisje als Angela was het een treurig en armoedig bestaan, vond Anne. Maar Sebastiano was zo razend, dat zijn broer en zusje niets durfden te zeggen.

„Hoor eens, Sebastiano," zei Anne rustig, „de oude dame heeft ons gevraagd om jullie te zeggen dat ze alles aan je terug zou geven, als je bij haar kwam wonen."

Hoewel Sebastiano een minachtend gebaar maakte, ging Anne verder: „Ze heeft ons geld gegeven dat we aan jullie moesten geven, en een ring, een oud familiebezit. Die ring moest je ervan overtuigen, dat ze het goed meende met jullie."

„Wat voor ring dan?" vroeg Sebastiano gespannen.

„Ze zei dat hij van je vader is geweest," zei Peter. „Het is een grote gouden ring met wat zwarts erin en aan de binnenkant is iets in het Latijn gegraveerd. Er staat in: Amor tenet omnia. Ze zei dat er aan de ring een geheim verbonden is."

„Waar is die ring?" zei Sebastiano gretig. „Laat me eens kijken!"

„Ik heb hem niet," zei Peter onverschillig.

„Waarom niet?" vroeg Sebastiano op scherpe toon. „Heb je hem verloren?"

Nu vertelden Anne en Peter hoe ze door Rossi beschuldigd waren geworden van diefstal en hoe ze op het politiebureau terecht waren gekomen.

„En nu moeten we allereerst zorgen dat die beschuldiging wordt ingetrokken," zei Peter.

„En ik dat we onze rechten terugkrijgen en dat we de onrechtmatige eigenaar straffen," antwoordde Sebastiano.

„Doe toch niet zo overdreven," zei Anne. „Begrijp dan toch dat de gravin jullie alleen maar rechtvaardig wil behandelen en goed voor jullie wil zijn. Er is geen sprake van wraakneming! Ga toch naar haar toe!"

„Wat ben jíj toch goedgelovig. Reken maar dat ze haar bedienden al lang opdracht heeft gegeven om ons uit de weg te ruimen."

„Je bent mal en je bent helemaal verblind door wraakzucht," zei Anne. „Ik geef je de verzekering dat ze helemaal niet zo is. Ze is oud en blind en..."

De agent pakte Sebastiano bij zijn schouders en zei: „Ik raad je aan om te zeggen wat je weet, anders kon het er weleens lelijk voor je uit gaan zien."

Sebastiano, die erg koelbloedig en flink was op dit spannende ogenblik, riep met een heel slaperige stem: „Ja, we komen er al aan, wacht even!"

Hij vloog naar het einde van de zolder en fluisterde tegen Anne en Peter, die nu al niet meer te zien waren door al het stro: „Je kunt niet door het raam naar buiten... Ik zal die lui daar beneden wel wat op de mouw spelden en ze weg zien te krijgen. Daarna moeten jullie zo vlug mogelijk weg zien te komen."

„Dank je wel," fluisterde Anne en zowel zij als Peter dacht er op dat moment aan, dat Sebastiano, hoe koppig hij ook was wat betreft die wraakgeschiedenis, toch ook erg moedig was en heel verstandig kon handelen.

Sebastiano wenkte zijn broer en zusje en alle drie gingen ze zodanig in het stro liggen, dat de plekken, waar Anne en Peter gelegen hadden, niet meer opvielen. Carlo strekte zich ook nog eens extra uit en ze waren net op tijd klaar, want nog geen halve seconde later verscheen het hoofd van een politieagent.

„Waar zijn de andere twee kinderen?" vroeg hij rondspeurend.

Sebastiano, die net deed alsof hij nauwelijks goed wakker was, wreef in zijn ogen. „Hee..." zei hij ook stomverbaasd. „Waar zijn dié nu toch gebleven? Daar snap ik niets van. Gisteravond zijn ze gelijk met ons in slaap gevallen... En nu zijn ze weg. Wat raar! Dan moeten ze midden in de nacht weggegaan zijn."

„Waar naar toe?"

„Hoe kan ik dat nu weten?"

De agent pakte Sebastiano bij zijn schouders en zei: „Ik raad je aan om te zeggen wat je weet, anders kon het er weleens lelijk voor je uit gaan zien."

Hij keek naar Angela en Leopoldo en vroeg: „Wie zijn dat?"

„Mijn broer en mijn zusje."

„Dat kan," zei de agent. „Maar jullie zijn gisteravond met je vijven hier gekomen." *Wordt vervolgd*

„Hoe weet je dat ze blind is?"

„Ze droeg een donkere bril," zei Anne.

„Dat betekent dat ze dus nog wél iets ziet."

„Ze zei dat ze die bril alleen droeg om andere mensen het gezicht van haar levenloze ogen te besparen."

„Jij bent echt een meisje," smaalde Sebastiano. „Je gelooft alles. Ik zal naar haar toe gaan, wanneer ik het wil. Het is een erekwestie. Haar zoon heeft ons bestolen. Hij is dood en nu moet zij maar voor hem boeten."

„Je bent verschrikkelijk," zuchtte Anne. „Ik heb nog nooit iemand gezien die zó overdreven koppig en kwaaddenkend en haatdragend is."

Sebastiano trok zijn schouders op. „Erekwesties worden altijd heel hoog opgenomen op Sicilië. Sicilianen zijn wat dat betreft anders dan andere mensen."

Peter was dat niet met hem eens. „Mijn vader zegt dat in een beschaafde wereld het recht boven persoonlijke wraakneming gaat."

Verontwaardigd en minachtend keek Sebastiano hem aan.

„Ik dacht dat jij ook niet veel reden had om de politie goedgezind te zijn. Tenslotte ben jij vals beschuldigd en jij en Anne zullen waarschijnlijk moeten boeten voor een misdaad die jullie niet bedreven hebben. Als je denkt dat recht boven alles gaat, waarom ben je dan gevlucht? Dan zou je jezelf weer moeten aanmelden op het politiebureau."

„We hebben wat tijd nodig om de bewijzen van onze onschuld te verzamelen," zei Anne.

Plotseling zweeg iedereen, want zware voetstappen en mannenstemmen kwamen naderbij. Toen werd er heel hard op de deur gebonsd en de stem van de boer riep: „Kom naar beneden, zwervers! De politie is er!"

ELFDE HOOFDSTUK

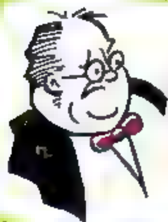
Weer ontsnapt

Geschrokken keken de kinderen elkander aan en bij het nu binnenvallend daglicht door een smalle spleet in de muur zagen Anne en Peter wit van angst.

„Ga daar liggen, vlug!" fluisterde Sebastiano en hij wees op de verste hoek van de hooizolder. „Angela en Leopoldo, bedekken jullie hen met stro. Vlug!"

Anne en Peter kropen naar de hoek toe en Angela en Leopoldo bedekten hen zo vlug ze konden met stro.

Ondertussen riep een andere stem, nu veel dichterbij: „Hee daar! Kom onmiddellijk naar beneden. Vlug, anders zal ik andere maatregelen nemen die niet zo leuk zijn voor jullie."

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

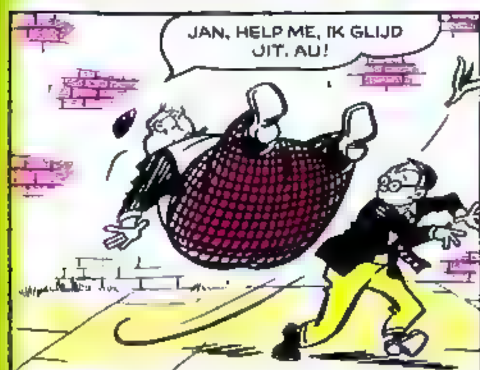

DE MUIZEN EN HET GOUD

Cobbler Tack was een rijk man. Hij wilde graag reizen en kon het ook betalen, maar hij liet zijn rijkdommen niet graag achter. Hij durfde zijn geld niet op een bank te zetten, omdat hij die niet vertrouwde en hij durfde zijn contanten evenmin thuis in zijn brandkast te laten. Wat moest hij doen? Na rijp beraad wisselde hij al het geld dat hij bezat in voor een zware staaf goud en gaf die aan zijn vriend, de molenaar Stephen Frawley, in bewaring tot hij terug zou zijn. De molenaar beloofde, dat hij de staaf goud zou opbergen en zo ging Cobbler gerustgesteld op reis. . .

Na een jaar kwam hij terug en vroeg de molenaar om zijn goud.

„Hm," zei Frawley, terwijl hij een ernstig gezicht zette, „dat is een treurige geschiedenis met dat goud van je. Erg treurig! De kwestie is, dat ik de staaf had weggestopt in mijn graanschuur. Maar toen ik op een keer ging kijken, ontdekte ik, dat de muizen hem stuk geknaagd en helemaal verslonden hadden."

„Ach, ach," zei Tack op droeve toon, „dat is werkelijk jammer!"

Hij begaf zich naar huis, maar zocht zonder dat Frawley het wist de molen weer op en verborg zich in de buurt achter een dikke boom. Toen de kinderen van de molenaar naar huis kwamen om te gaan eten, sprong Cobbler onverwacht op de oudste jongen af en droeg hem, zonder hem pijn te doen, naar zijn eigen woning, waar hij hem vriendelijk behandelde.

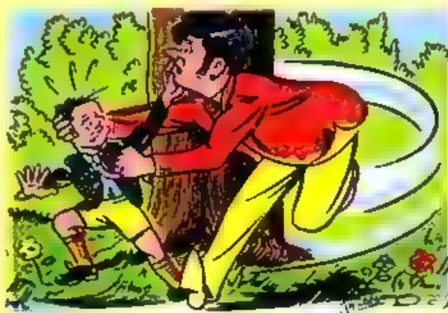
Enkele uren later stond de molenaar voor Tack.

„Mijn oudste jongen is verdwenen!" riep hij uit. „Heb jij hem soms gezien, Cobbler? Ik heb urenlang met mijn buren naar hem gezocht, maar zonder resultaat."

„Ik geloof, dat ik de zaak wel kan ophelderen," verklaarde Cobbler. „Toen je me had verteld, dat de muizen mijn goud hadden opgegeten, zag ik een enorm konijn op een kleine knaap toespringen en hem meeslepen in zijn hol. Misschien was dat jouw zoon? Maar als dat zo is, dan moet je je verlies gelaten dragen, net als ik het mijne gelaten draag. Als muizen en konijnen zulke sterke tanden hebben, wat kunnen wij, arme mensen, dan uitrichten?"

De molenaar staarde zijn vriend aan. Een kleur van schaamte tekende zich af op zijn gelaat. Hij stak zijn hand uit en de ander legde de zijne erin. Zonder een woord te spreken deden zij elkaar een belofte.

Eer de dag voorbij was, had Cobbler zijn geld terug en gaf molenaar Frawley zijn oudste zoon een extra-stuk koek bij de boterham.

Het grote gevecht

De maan stond vol aan de hemel en haar bleke licht viel over het vlakke, eindeloze land, waar de temperatuur soms daalde tot zestig graden beneden nul

Onder de huiden naast de hut van Dawn Melnicon sliepen de honden. Van de hele troep was er slechts een wakker.

Wojka was anders dan de andere honden. Hij was avontuurlijk aangelegd, maar niet eerzuchtig. Zonder twijfel was hij de sterkste van de troep, maar hij verlangde er niet naar om de leider te zijn.

Dawn had direct geweten dat Wojka anders was dan de andere, de eerste keer dat ze elkaar ontmoetten

Dat was een mijl of veertig ten zuiden van Fort Selkirk geweest, op de veerboot, die hen over de Pellyrivier bracht. Dawn stond bij de verschansing en was in gesprek met Nick Haly, die hij een jaar eerder in Klondike had ontmoet.

Een paar meter van hen af zat een jongeman op de reling Hij steunde met zijn voeten op de onderste spijl en vertelde blijkbaar iets grappigs. Plotseling, toen hij een onvoorzichtige beweging maakte, verloor de jongen zijn evenwicht. Hij sloeg achterover en kwam met een plons in de rivier terecht.

Eer het tot de mannen aan dek was doorgedrongen wat er gebeurde, vloog er een grijze, harige flits door de lucht, die vlak naast de drenkeling in het water terechtkwam.

Dawn Melnicon zag de zware, brede kaken van een grote hond, die zich in de kleding van de jongen vastbeten en hem met een snelle beweging omkeerden, waardoor hij op zijn rug kwam te liggen.

Iemand was weggehold om de machinist te waarschuwen, maar eer de machines op achteruit draaiden, was de veerboot al tientallen meters van de schreeuwende drenkeling verwijderd.

Tussen de mannen, die naar de reling waren gesneld, bevond zich een kleine trapper met een muts van beverbont

„Houd vol, Wojka!" schreeuwde hij. „Doe je best, Wojka! Doe je best!"

De hond had de jongeman nog steeds bij zijn kraag.

Intussen was iemand erin geslaagd een lang touw te vinden. Hij ging ermee naar het achterschip en terwijl hij het ene uiteinde vasthield, mikte hij het andere in de richting van de jongeman in het water. Zijn eerste worp was mis.

„Opletten!" riep hij, „daar komt ie weer!"

Hij rolde het touw op en gooide opnieuw. Ditmaal viel het dwars over de jongen heen, die het met verkleumde handen vastgreep.

De man begon het touw langzaam naar zich toe te trekken. De hond zwom vlak naast de drenkeling in de richting van het schip.

Toen ze langszij waren, strekten tal van armen zich over de reling en even later werd de rillende jongen naar beneden gebracht.

„Wojka! Pak!" zei de trapper met de bevermuts. Hij liet het touw vlak boven het water bengelen en de scherpe witte tanden van de hond grepen het onmiddellijk beet.

De trapper hees hem naar boven en zodra de hond op het dek stond, schudde hij een regen van druppels van zich af.

Dawn Melnicon ging naar de man met de bevermuts.

„Dat is jouw hond, nietwaar?" vroeg hij.

„Jawel," zei de man, „al vier jaar."

Dawn knikte. „Ik zou hem van je willen kopen."

De trapper schudde het hoofd. „Het spijt me, makker, maar ik verkoop Wojka niet Voor geen honderd dollar."

„Kom, kom," zei Dawn, „voor de helft heb je een andere."

„Dat weet ik," antwoordde de trapper, „maar toch wil ik hem niet kwijt."

Melnicon beet op zijn pijp. Hij had zijn zinnen op Wojka gezet en hij zou hem hebben ook.

„Luister eens, vriend," zei hij, „heb jij hier in het noorden ooit een hond voor tweehonderd dollar zien verkopen?"

„Nog nooit," zei de trapper.

Dawn haalde een herteleren tabakszak te voorschijn, maakte het koord los en groef in de inhoud tot hij tien glanzende gouden munten bij elkaar had.

De trapper keek naar het goud. „Bedoel je... wou je werkelijk tweehonderd dollar geven?"

Melnicon knikte en maakte een hoofdbeweging naar de oever

„We zijn er. Je moet dus gauw uitmaken wat je doen wilt."

De trapper nam de gouden twintigdollarstukken uit Melnicons hand, borg ze weg en haalde een dunne stalen ketting te voorschijn. Toen liet hij een scherp gefluit horen.

Een ogenblik later stond de grauwe poolhond voor hen

De trapper maakte de ketting aan Wojka's halsband vast en gaf het einde aan Melnicon.

„Houd hem alsjeblieft goed vast," zei hij. Hij keek om zich

heen, ging naar een man, die even verderop stond en kwam terug met een karwats.

„Houd hem goed vast," herhaalde hij. Het leer van de karwats floot door de lucht en kwam op de vacht van Wojka terecht.

„Wat doe je!" zei Melnicon geschrokken.

De kleine trapper haalde zijn schouders op. „Het spijt me," zei hij, „maar ik moet wel. Als ik dat niet doe, loopt hij bij de eerste gelegenheid van je weg. Hij moet een hekel aan me krijgen, dat is je enige kans om hem niet kwijt te raken."

De hond gromde. . .

„Stil maar, Wojka, stil maar," zei Dawn. De kleine trapper hief de karwats weer op, maar sloeg niet. De hond deed een sprong en trok met zoveel kracht aan de ketting, dat Melnicon gedwongen was hem te volgen.

Terwijl de kleine trapper Wojka spijtig nakeek, stapte Melnicon aan land en de hond liep naast hem zonder één keer om te kijken

Melnicon had verwacht dat Wojka de nieuwe leider van de troep zou worden, maar de hond deed daar geen moeite voor.

Eerst dacht hij, dat Wojka minder sterk was dan hij gedacht had, maar toen de hond nog diezelfde dag een verwoed gevecht leverde tegen vier andere en ze huilend op de vlucht gingen, wist hij, dat zijn tweehonderd dollar niet verspild waren. Wanneer Wojka niet de sterkste hond was, dan was hij toch in elk geval de slimste. De andere vochten met hun tanden en met hun gewicht, maar Wojka was listig en wist het goede moment af te wachten.

Van Wojka's avonturen wist Dawn Melnicon niets. De honden die hij kende, kropen 's avonds, als hun taak gedaan was, onder de huiden naast de hut. Maar Wojka was anders. 's Nachts, als de andere dicht bij elkaar kropen, sloop hij weg om op jacht te gaan. Mijlenver hield hij zijn sluiptochten over de bevroren vlakte. Zijn enige mededingers bij deze nachtelijke tochten waren de wolven en zij waren tevens de enige, waarvoor Wojka ontzag had. Hij zorgde ervoor op veilige afstand te komen, zodra zijn scherpe neus hem waarschuwde dat zij in de buurt waren.

Wanneer de maan scheen, kon je de grauwe horden mijlenver volgen over de sneeuwvlakte, want ze waren zo overtuigd van hun eigen kracht, dat ze nauwelijks de moeite namen dekking te zoeken.

Deze nacht was het rustig rond de hut van Dawn Melnicon.

Wojka wrong zich voorzichtig tussen zijn buren uit en werkte zich met zijn brede kop onder de beschuttende huiden door. Plotseling schoot hij achter de hut om en begon met zijn kop dicht bij de grond te draven.

Van schaduw tot schaduw snelde hij voort, soms snel een plek maanlicht overstekend om nieuwe dekking te vinden in de schaduwen. Ineens veranderde hij van richting. Hij had een bekend luchtje geroken.

Eerder nog dan hij gedacht had, kreeg Wojka zijn prooi in het oog. Ongeveer een halve mijl voor hem uit bewoog een grote poolhaas zich met lange sprongen over de vlakte.

Wojka wierp zijn kop omhoog, snoof de lucht van de haas diep in zijn neusgaten en begon met verdubbelde snelheid te rennen

Hij wist vooruit, dat het een lange tocht zou worden.

Met zijn bek half open en zijn lange, rode tong tussen zijn hoektanden door, volgde hij het spoor van de haas. Hij had de sneeuwhopen nu achter zich gelaten en rende onbeschermd over de vlakte, maar de gedachte aan de haas belette hem niet om voortdurend waakzaam te zijn.

Plotseling gingen Wojka's haren recht overeind staan. Hij zag een grote, grijze schim naast zich. Een ogenblik dacht hij nog dat het zijn eigen schaduw was, maar wat daar enkele tientallen meters verderop over de bevroren sneeuwmassa stormde, was een reusachtige wolf, die met open bek en felle, glanzende ogen zijn prooi vervolgde.

Als Wojka geweten had wie het was, die samen met hem het spoor van de haas volgde, zou hij zijn omgekeerd en zijn prooi hebben prijsgegeven. Maar hij had nooit gehoord van Vuuroog, de legendarische mannetjeswolf, die reeds jaren geleden door de troep was uitgestoten en die nu als eenzame verschrikking over de vlakten van het noorden trok, gevreesd door allen die hem kenden.

Maar omdat Wojka dat alles niet wist, snelde hij verder op het spoor van de haas.

De hond had de jongeman nog steeds bij zijn kraag.

De afstand tussen de poolhaas en zijn beide achtervolgers begon intussen zichtbaar kleiner te worden. Steeds trager werden de sprongen van het dier en Wojka wist, dat de haas aan het eind van zijn krachten was gekomen.

Hij voerde zijn snelheid tot het uiterste op, maar tegelijk bemerkte hij dat ook de wolf sneller begon te lopen.

Nu kwam zijn oude truc; hij zou de haas de pas afsnijden en hem vlak voor de poten springen; wanneer het dier dan over de kop buitelde, zouden de ijzeren kaken van Wojka hem in de rug grijpen eer hij goed en wel begreep wat er gebeurde.

Toen twee laatste grote sprongen hem opzij van de haas brachten, wist Wojka, dat hij niet meer terug kon. Hij zette zich af en schoot naar rechts, maar tegelijk zwiepte van de andere kant een kluwen poten, staart en glinsterende tanden door de lucht, dat met grote kracht tegen hem aan bonsde.

Terwijl de haas over hen heen wipte en hijgend verdween in de witte nacht, sprongen Wojka en Vuuroog op hun poten.

Plotseling zwikte de wolf door zijn achterpoten en veerde snel weer naar voren, alsof hij wilde springen, maar Wojka liet zich niet misleiden.

Hij trok zijn bovenlip op, waardoor zijn witte tanden bloot kwamen; Vuuroog antwoordde op dezelfde wijze

Ineens, alsof hem iets inviel, begon hij in grote kringen om Wojka heen te lopen, zijn kop opzij houdend, opdat geen enkele beweging van zijn vijand hem zou ontgaan. Langzamerhand werden de kringen nauwer. Wojka wist, dat het nu spoedig tot een beslissing zou komen en spande zijn spieren

Toen, als een losgelaten veer, suisde hij door de lucht. De kracht van zijn gewicht wierp Vuuroog zijdelings tegen de grond en eer de wolf weer op zijn poten was, boorden Wojka's tanden zich even boven de schouder in zijn hals. Met een grauw van pijn en woede zette Vuuroog zijn achterpoten onder Wojka's lijf. Toen Wojka hem even losliet, beten zijn verschrikkelijke kaken zich vast in Wojka's vacht en schudden hem heen en weer alsof hij een konijn was. Van links naar rechts sloeg Wojka tegen de hard bevroren grond

Opnieuw werd hij opzijgeworpen, maar ditmaal scheurde zijn vacht. Wojka vloog met een boog door de lucht, gleed een eind door over de sneeuw en sprong toen op zijn poten. Hij duwde zijn oren naar voren, zette zich schrap en kwam toen als een stormram op de wolf af.

Voor de tweede keer van zijn leven werd Vuuroog omvergeworpen. Terwijl hij toehapte, dacht Wojka aan de verloren haas en zijn woede om de verspeelde buit verdubbelde de kracht, waarmee hij zijn tanden in Vuuroogs hals groef.

Terwijl de haas over hen heen wipte en hijgend verdween in de witte nacht, sprongen Wojka en Vuuroog op hun poten.

De nacht was nog niet om! Eerst zou hij voorgoed met de vijand afrekenen en dan lagen er nog lange uren voor hem, waarin hij opnieuw zijn geluk kon beproeven.

De wolf stootte een doordringende kreet uit, toen ging er een siddering door hem heen en zijn poten hielden op met bewegen. Wojka liet de keel van zijn tegenstander los en wilde triomfantelijk opspringen, maar op dat moment paste Vuuroog de laatste list toe voordat zijn lange leven een einde nam.

Zijn kaken gingen van elkaar en terwijl hij moeizaam zijn kop oprichtte, sloten ze zich als een stalen klem om de linkerachterpoot van de hond.

Bijna een uur lang vocht Wojka om los te komen uit de verschrikkelijke kaken. Naaldfijne ijskegels zetten zich vast in zijn pels, meer dan zestig graden vorst maakten hem vreemd slaperig. Hij voelde nauwelijks meer de pijn in zijn achterpoot.

Zo vond Dawn hem de volgende ochtend.

Roerloos stond hij op de witte vlakte, zijn achterpoot nog steeds in de bek van de wolf; zijn ogen staarden onbeweeglijk in de verte.

Dawn ging op zijn hurken zitten en streek langzaam over de bevroren pels.

„Ik heb altijd geweten dat je een bijzondere hond was," zei hij toen.

Hij sprong op zijn slee en reed langzaam weg.

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE BRUILOFT VAN DE HOUTSNIPPEN

Een knarsend gegrom „orr, orr", gevolgd door een scherp „iet". Dat was de bijzonder vreemde roep van de houtsnip, die in de avondschemer over het bos vloog. In een grote boog volgde hij de grens van het gebied dat hij als toekomstige broedplaats had uitgekozen. Zo werd zijn soortgenoten duidelijk gemaakt dat hij er de baas was. Indringers zou hij zonder pardon op de vlucht jagen. Hij knorde strijdlustig, terwijl zijn soepele vlerken hem regelmatig over het moerassige bos stuwden, ronde na ronde. Even weinig echter als de houtsnip gesteld was op de komst van mededingers, even vurig verlangde hij naar een ontmoeting met een wijfjesvogel, die aangelokt zou worden door zijn geroep. Samen zouden ze dan in woeste vlucht door het bos jagen, en wanneer ze elkaar bevielen, dan zou zij mooie, grote eieren leggen in een nest van dor blad, ergens in het terrein dat de houtsnip nu voor hen opeiste. Maar toen het heldere gezang van de roodborstjes al lang plaatsgemaakt had voor het holle roepen van de bosuil, was de houtsnip nog alleen. Hij gunde zich nauwelijks tijd om neer te strijken in een poeltje, waar de bruine modder vol zat met vette larven en wormen. De snip boorde zijn lange snavel tastend in de zachte grond. Hij voelde precies wanneer hij op iets eetbaars stuitte. Dan klapte zijn bovensnavel, die voorzien was van een verborgen scharnier, aan de punt open. Fijne weerhaakjes verhinderden de larve weg te komen, als de snip zijn snavel optrok en de buit naar binnen liet glijden. Nauwelijks had hij die hap door de keel, of daar ging de ongedurige vogel weer. „Orr, orr-iet." Wie schimde daar als een uil door het lage hout? De langverwachte! Uitbundig zwierde de snip achter haar aan. De lucht gierde door zijn vlerken. Het was niet gemakkelijk haar in te halen, ze vloog snel en gemakkelijk. Haar veren glansden sterk en gezond. Haar snavel was lang en gaaf. De snip was op slag verliefd. En zij mocht hem wel, die razende wildeman met zijn diepe, welluidende stem. Achter elkaar laveerden de twee door het bos, totdat ze een prachtig doelwit vormden voor de jager, die verborgen stond te wachten tussen de stammen en de vogels gespannen met de ogen volgde. Daar schoten de snippen duidelijk zichtbaar langs de maan. „Orr, orr-iet." Het laatste geroep van het mannetje werd bruusk overdonderd door de losbarstende dreun van een schot. Secondenlang daverde de echo langs verre bosranden . . .

Voor de tweede zondag in mei

De tweede zondag in mei is de feestdag van moeder. Moederdag. Zij wordt dan verwend, zij krijgt bloemen en cadeautjes. Of het een flink cadeau is of een heel bescheiden presentje, dat doet er niet toe, want het gaat er maar om dat wij moeder íéts geven; het gaat er maar om dat wij gespaard hebben om een cadeautje te kunnen kopen, of nog mooier: dat wij er iets voor dóén, dat wij zelf iets maken.

Wij hebben er nu nog de tijd voor; het is nog twee weken vóór moederdag, tijd genoeg dus om bijvoorbeeld een aardige en handige naaibox te maken. De naaibox op deze pagina is niet te groot en niet te klein; moeder kan er heel wat in opbergen, hij neemt toch niet veel plaats in en zij kan hem gemakkelijk verplaatsen, wanneer zij met haar naaiwerk in een rustig hoekje wil gaan zitten.

Al het nodige materiaal zal samen ongeveer f 8.50 kosten of Belgische frs. 125.—. Indien dat boven de kracht van de spaarpot gaat, maken wij er een cadeau van alle zusjes en broers van! En misschien wil vader ook wel in de kosten bijdragen. . . Dan wordt het een cadeautje van het hele gezin.

Alles wat wij nodig hebben, staat in de materiaalstaat hieronder:

6 mm berketriplex

2 × 55 × 25 cm
2 × 20,5 × 30 cm
2 × 19 × 30 cm
1 × 16,5 × 30 cm
4 × 20 × 5 cm
4 × 30 × 5 cm

3 mm berketriplex

1 × 27 × 30 cm
2 × 21,2 × 30 cm

eiken lat

1.40 m lang, 4 × 1,5 cm

vuren lat

3.27 m lang, 1 × 1 cm

ronde stok

± 35 cm 12 mm middellijn

pianoscharnier

2 × 30 cm

Om de voorkant en de achterkant van de naaibox zuiver in de goede vorm te laten zagen is de tekening uitgezet op een vierkantennet. We beginnen dus met een grote rechthoek op een wit stuk papier te tekenen, verdeeld in 54 vierkantjes. Elk vierkantje is 6 cm lang en breed. Met behulp van de vierkantjes kunnen wij de vorm van voor- en achterzijde gemakkelijk natekenen; daarna de tekening overbrengen op het triplex en dan maar zagen. . . Daarvoor kunnen wij een niet te fijn figuurzaagje gebruiken.

Lijm en spijker daarna aan de binnenzijden latjes van 1 cm vierkant op de lijnen a tot en met g.

De zijkanten van de box (twee stukjes 6 mm dik triplex van 20,5 × 30 cm) lijmen we tegen de latjes a en e. Op de latjes c lijmen we de bovenkant, gemaakt van een stukje 6 mm dik triplex van 16,5 × 30 cm. De kanten hiervan schuinen we iets naar binnen af, zodat de kleppen (twee stukjes 6 mm dik triplex van 19 × 30 cm), die we met een licht pianoscharnier op de bovenkant van de box bevestigen, vrij kunnen draaien. Op de latjes f lijmen we de bodem, waarvoor wij een stukje 3 mm dik triplex van 27 × 30 cm gebruiken.

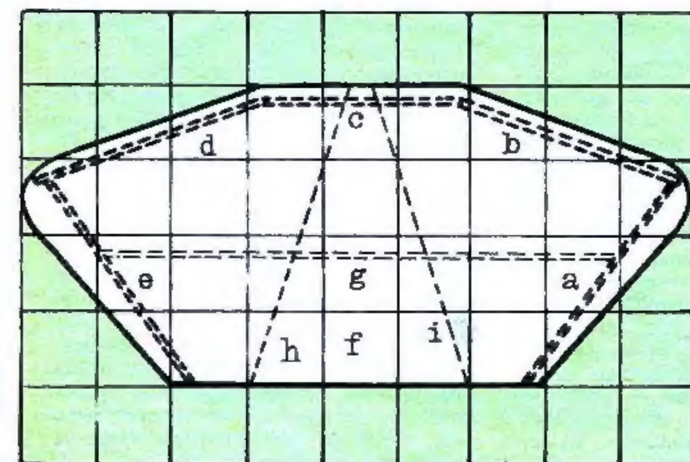
De poten, vier eiken latjes van 35 × 4 × 1,5 cm, komen langs de buitenzijden van de lijnen i en h (van binnenuit schroeven!). De bovenkanten worden afgerond. Tussen deze poten komt een ronde stok met een middellijn van 12 mm; aan de binnenzijde van de poten maken wij daarvoor een ronde inkeping van 1 cm diep.

Op de latjes g komen twee bakjes te staan voor het opbergen van klosjes garen en dergelijke. De zijkanten hiervan zijn stukjes 6 mm dik triplex van 20 × 5 cm; de voor- en achterkanten zijn 30 × 5 cm groot. De bodems maken we van 3 mm dik triplex. Deze zijn 21,2 × 30 cm. Wie het erg mooi wil afwerken, kan in deze bakjes nog een verdeling in kleine vakjes maken.

Denk er goed om, dat we alleen mooi werk krijgen als alles, zowel het hout als de zaagkanten, goed glad geschuurd is. We nemen hiervoor middel-schuurpapier.

We kunnen de box beitsen met wasbeits of blank lakken in overeenstemming met de andere meubels in de kamer.

Blank lakken moet in drie keer gebeuren; voordat we de volgende laklaag aanbrengen, altijd het oppervlak eerst nat schuren met waterproof schuurpapier (fijn)! Moet het geheel erg glimmen, gebruik dan celluloselak of hoogglans-plasticlak. Vinden wij een zachte glans mooier, dan nemen wij zijdeglans-plasticlak.

elk hokje 6 cm.

Oplossingen puzzels in het volgend nummer.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

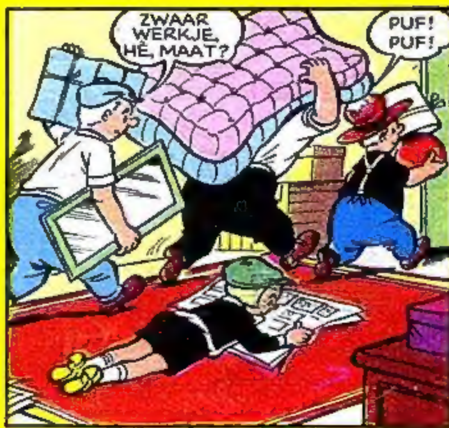

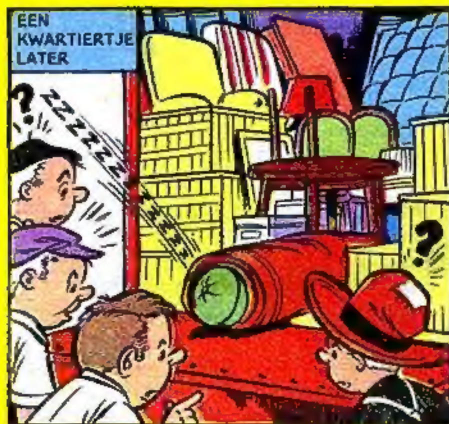

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.